

Liesbeth Donken: 'Aangenaam...dement' Zij dementeerde thuis, Ik beleefde het zo...'
Uitgeverij Boekscout, Soest 2011. ISBN 9789461766335 (Dementie/PO) Zie ook:
www.boekscout.nl

Korte beschrijving:

Liesbeth Donken, een van de vijf kinderen van moeder Donken, beschrijft hier op 228 pagina's hoe zij, als haar moeder aan het dementeren raakt hun moeder zo lang mogelijk in haar eigen huis laten wonen en verzorgen. Haar kinderen beraden zich tijdens familie beraden wat wel en niet meer kan. Als tenslotte moeder niet meer thuis kan leven, neemt Liesbeth haar in huis, zodat ze niet naar het verpleeghuis hoeft. Daar gaat het lange tijd erg goed. Ze blijft er een aantal jaren leven. Met begeleiding van de geriater kunnen alle medicijnen afgebouwd worden. Uiteindelijk sterft zij bij Liesbeth in huis. Boek van 228 pagina's.

Cover: 'Dementie... het is een schrikbeeld! Als het moeder Donken- Spoor overkomt, dan vragen haar vijf kinderen zich af hoe het leven voor haar zo aangenaam mogelijk kan zijn. De familie komt regelmatig bijeen voor overleg: de zorg voor moeder wordt hét onderwerp van gesprek. Wat kan moeder nog zelf zonder haar te onder- of overvragen? Hoe houdt zij, zoveel mogelijk, de regie over haar leven? Bij elk stapje wat zij minder kan, doen de kinderen een stapje meer, met respect voor moeders eigenheid. Uiteindelijk neemt dochter Liesbeth moeder in huis om een verpleeghuisplaatsing te voorkomen. Thuis gaat het wonderbaarlijk goed. Met hulp van de geriater kunnen alle eerder voorgeschreven medicijnen volledig afgebouwd worden. De laatste weken van moeders leven zit Liesbeth aan haar bed en vertelt over haar leven en haar dementie.

Over de schrijfster:

Liesbeth Donken (1954) groeide op op een boerderij met twee broers en twee zussen en is getrouwd met Kees.

"Ik (1954) groeide op in een klein dorp, op een boerderij met twee broers en twee zussen. Ik had een heerlijke jeugd met een sterke familieband. Dat werd pas echt duidelijk toen mijn moeder dement werd. Met mijn broers en zussen zorgde ik voor haar. De laatste jaren woonde moeder bij mij in huis. De liefde bleek ijzersterk. Het schiep veiligheid, gaf vertrouwen en het maakte krachtig. Liefde is een kort woord, maar het bevat alles."

Citaat:

'Esther blijft tot vrijdagavond. Cor komt om voor moeder te zorgen. Ze vertrekt zodra hij binnen is. Morgen komt ze alweer terug. We hebben een kort afscheid. "Zorgen jullie goed voor mama?", kan ze niet nalaten om op te merken. Daar moet ik om lachen. "Ja, ja, we doen ons best. Ga jij nu maar en thuis genieten hoor! Schiet op, zo meteen mis je de bus nog." Met een dikke kus geef ik haar een duwtje richting de deur. Mijn broer vindt het komisch. Met een grijns op zijn gezicht, installeert hij zich naast moeders bed. "Ze voelt zich wel super verantwoordelijk, is het niet?" "Ja, mooi hè, alsof het over haar eigen moeder gaat." Na verloop van tijd gaan we aan de slag. We werken alle avondrituelen rustig af: Medicijnen malen, beetje vla, katheter spoelen, slokje drinken, nog even opfrissen en insmeren. Daarna haar kamertje opruimen en nachtklaar maken. Ik probeer om me elke vrijdag een beetje op de achtergrond te houden zodat mijn broer of zus de ruimte krijgt om het op zijn of haar manier te doen. Dat is een aandachtspunt. Ik

wil niet dat men het gevoel krijgt dat ik het allemaal wel even zal regelen. Dat ligt wel in mijn aard. Door de jaren heen ben ik me bewust geworden van dit onhebbelijke karaktertrekje, maar Cor is blij met mijn hulp.'

Pag. 110: 'Op de dagen dat er geen dagbesteding was, duurde de tijd nog langer. Dan moest er een hele dag gevuld worden. Gelukkig hielden we allebei van wandelen. Dat ging haar nog steeds goed af.'

Pag.162-164: '(Organisatie kost tijd) Ik merkte al vrij snel dat al die organisatie tijd kostte. (...) Het personeel van het verzorgingstehuis begon hun geduld te verliezen. (...) Het was klip en klaar: we kwamen veel geld tekort.'

Pag.227: 'De tocht van vijf kilometer is de bekende toute naar de boerderij. Het voelt goed als wij uit het dorp vertrekken. Het is een eer om mama op deze manier naar haar laatste rustplaats te begeleiden.'